

f

ericaras

Tim Powers

Magiškos vilnys

482

PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

Tim Powers
MAGIŠKOS VILNYS
Fantastinis romanas

Aštuoniolikto amžiaus pradžia. Karibų jūros salos. Kažkur toli toli liko Europos bažnyčios ir jos šventieji. Čia viešpatauja vudu dievai, zombiai, atgiję numirėliai ir kruvinosios dvasios loa. Čia žiaurusis Baronas Šeštadienis vadovauja savo kapinių armijai. Prieš šias pragaro išperas stengiasi kovoti paprasti žmonės, kurių pagrindinis ginklas drąsa, draugystė, ištikimybė ir meilė...

Šis romanas žurnalo "LOCUS" ir WORLD FANTASY premijų nominantas.

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

482 tomas. Serija įkurta 1990m.

Tim Powers - ON STRANGER TIDES

New York, Babbages, 2006

Copyright © by Tim Powers, 1987

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Naujasis Eridanas"
2011

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2016

PROLOGAS

*Nerimstančios, veržlumo pilnos sielos
Dažnai galingose audrose pasiklysta,
Jas blaško it trapius žaislus galingas
vėjas,*

Bet pasipriešinti stichijai jos nedrįsta.

Viljamas Ešblis

*"...Gyviau! Puota vestuvių šėlsta,
Jaunikis - mano draugas geras.
Jau žmonės laukia, vynas liejas,
Džiaugsmu putoja linksmas garas".
Ir laiko jis tvirta ranka Ir teigia:
"Buvo brigas".*

Semiuelis Teiloras Kolridžas

Netgi dvelkiantis vakaro gaiva lengvas jūrinis brizas negalėjo išsklaidyti drėgmės prisigėrusios tvankumos, per šiltą karštą dieną susikaupusios tankiuose brūzgynuose. Todėl, vos tik Benjaminas Harvudas, sekdamas paskui vedlį, įžengė į džungles, jo veidą padengė prakaito lašeliai. Harvudas smagiai kapojo augmeniją vienintelėje kairėje ranko-

je suspausta mačete ir baimingai žvalgėsi į nakties šešėlius, kurie telkėsi už fakelais apšviesto rato. Ir dabar pasakojimai apie kanibalus bei milžiniškus smauglius jam atrodė iki siaubo įtikinami. Baltaodžiui sunku buvo patikėti (net, jeigu atsirastų kokių nors įrodymų), kad šioje situacijoje jį galėtų išgelbėti prie juodaodžio diržo pritvirtintos jaučio uodegų kolekcijos, maišeliai su pašventintais pelenais ar amuletai. Kad ir kiek galvotum apie fetišus, apie stebuklingus *gardezus, aresus, drogus*, šitame laukiniame miške mažai kas galėjo iš tiesų pagelbėti.

Juodaodis vedlys (bokoras) pasuko fakelą ir apsidairė.

- Dabar - į kairę, - pasakė jis, raiškiai tardamas kiekvieną anglišką žodį. Galop pridūrė iškraipyta prancūziška greitakalbe: - Po kojomis žiūrėk, takas pažliugo.

- Neskubėk, nes aš nematau, kur tu žengi, - prancūziškai atsiliepė Harvudas. "Įdomu, - pagalvojo vyriškis, - kiek nukentėjo mano puiki dar mokykloje įsisavinta tartis, po to kai mėnesį pabendravau su žmonėmis, kalbančiais nesuprantamu kratiniu?"

Netrukus šlaitas pasidarė dar statesnis, ir Benjaminui teko paslėpti mačetę, kad galėtų ranka prisilaikyti už šakų. Širdis pašėlusiai daužėsi krūtinėje, atrodė sprogs nuo neįtikėtinos įtampos, negelbėjo ir juodaodžio šamano padovanotas *drogas*. Netrukus jiedu išsiropštė iš tankmės, ir išsyk gaivus jūrinis brizas vakaro gaiva palietė veidą. Sunkiai kvėpuodamas, Harvudas sustojo ir pašaukė juodaodį savo vedlį. Jam norėjosi atgauti kvapą ir palaukti, kol išdžius šviesūs plaukai ir marškiniai.

Vėjas šėlo palmių lapuose, ir tarp retų medžių matėsi mirguliuojantis sąsiauris, kurį vietiniai vadino Vandenyno Liežuviu. Jie šiandien įveikė sąsiaurį, atplaukę iš Niu Providenso salos. Harvudas prisiminė dar tada pastebėjęs kalvą, ant kurios jiedu dabar stovėjo. Ta kalva vyriškį sudomino, nors nebuvo laiko ją žavėtis ar apie ją galvoti - reikėjo valdyti bures, nes nepatenkintas burtininkas nuolat bambėjo ir keikėsi.

Žemėlapyje ši vieta buvo įvardinta kaip Androso sala, tačiau vietos gyventojai, su kuriais Benjaminui teko bendrauti, sutartinai

Ją vadino *Isle de Loas Bossals*, kas reiškė - Piktų Dvasių sala. Tiesa, kai kurie vietiniai teigė, jog tai kaip tik Dievų sala. Harvudas mintyse salą vadino "Persefonės Krantu" ir vylėsi, jog pagaliau jam pavyks atskleisti Godeso paslaptis.

Pasigirdo kliuksėjimas, ir atsisukęs Benjaminas pastebėjo, kaip vedlys mėgina užkimšti vieną iš butelių. Ore pasijuto romo kvapas.

- Prakeikimas! - supyko Harvudas. - Juk mes paruošėme gėrimą šmėkloms.

Bokoras gūžtelėjo pečiais.

- Mes perdaug pasiėmėme... Labai daug šmėklų susirinks.

Vienarankis nieko neatsakė ir jau nebe pirmą sykį pasigailėjo nesugebėsiantis savarankiškai atlikti ritualo, nes jam stigo žinių.

- Jau nedaug beliko, - pasakė burtininkas ir įdėjo butelį į per petį permestą odinį krepšį.

Jiedu vėl pajudėjo drėgnu takeliu, tačiau dabar keliauninkus supantis pasaulis kažkaip pasikeitė: Benjaminas akivaizdžiai jautė įkyrų kažkieno dėmesį sau ir savo palydovui. Vedlys irgi tą pajuto. Atsisukęs į Harvudą, jis

išsiviepi, parodydamas ne tik baltus dantis, bet ir balkšvas dantenas.

- Jie jaučia romo kvapą, - paaiškino vedlys.
- Tu įsitikinęs, jog tai ne vargšai indėnai?
- Indėnai miega, - atsakė palydovas, net nepasukdamas galvos. - Tai dvasios seka mums iš paskos.

Nors vienarankis ir žinojo, jog nieko stebuklingo kol kas nepamatys, jis vis dėlto nervingai apsidairė. Ir pirmą sykį jam šovė mintis, kad nieko ypatingo šioje aplinkoje nėra - tokia pat tropinė augmenija, jūrinis brizas, naktis, tamsus dangus virš galvos, kokį galima stebėti ir prie Viduržemio jūros. O ir šita Karibų sala turbūt labai panaši į tą, kur prieš tūkstančius metų Odisėjas jau atliko tokį pat ritualą, kurį jiedu ketino šiandakt pakartoti...

Tik tuomet, kai vyrai pagaliau pasiekė proskyną ant kalvos viršūnės, Harvudas suvokė, su kokia baime jis laukia artėjančio įvykio. Aplinka neatrodė grėsminga: išvalytas žemės plotelis, trobelė, aikštelės viduryje nedidelė stoginė ant keturių stulpų virš medinės dėžės... Tačiau Benjaminas žinojo, jog

trobelėje miega du pripumpuoti narkotikų indėnai, o kitoje proskynos pusėje paruoštas šešių pėdų ilgio brezentu išklotas griovys.

Juodaodis nuskubėjo prie dėžės virš stoginės - gal tai buvo aukuras ar sostas, kas gali žinoti, - ir nusiėmęs nuo diržo keletą statulėlių atsargiai išdėliojo jas ant stogelio. Po to nusilenkė, pasitraukė atatupstas ir pažvelgė į Harvudą.

- Ar žinai, kas toliau?

Harvudas suprato, jog burtininkas nori jį patikrinti.

- Pašlakstyti romu ir apibarstyti aplink griovį miltais, - atsakė vyriškis, stengdamasis kalbėti įtikinamai.

- Ne, - atšovė *bokoras*, - tą padarysi vėliau. O nuo ko pradėsi dabar? - Jo tonas atrodė nepatiklus.

- A... jūs štai apie ką, - sumurmėjo Harvudas, karštligiškai mėgindamas suprasti, kokio atsakymo iš jo tikimasi. - Maniau, jog tai savaime suprantama. - Ką, velniai rautų, šitas tipas turi galvoje?!

Nuo ko pradėjo kadaise Odisėjas? Neaišku. Bent jau mitas to neatskleidžia. Beje, Odisė-

jas gyveno tais laikais, kai magija klestėjo, ir viskas lengvai pavykdavo... A! Regis, štai kas: apeigos, užkertančios kelią blogiui. Tai būtina, nes reikia nuraminti siaubūnus, kuriuos gali prisišaukti auka.

- Ar tu kalbi apie apsaugos priemones?

- Kurios numato kokius veiksmus?

Kai Rytų Europoje klestėjo galinga magija, kokios ten buvo taikomos apsaugos priemonės nuo blogio jėgų ir nuo piktų dvasių? Regis, jie braižė pentagramas?

- Atžymos ant žemės.

Juodaodis patenkintas linktelėjo:

- Taip. *Ververas*.

Jis tvarkingai padėjo ant žemės fakelą ir, įkišęs pirštus į odinį krepšį, ištraukė iš jo nedidelį maišelį, atrišo jį ir išėmė žiupsnelį pilkų pelenų.

- Gvinėjos miltai, taip mes juos vadiname,

- paaiškino vedlys ir ėmėsi piešti ant žemės sudėtingą ornamentą.

Harvudas leido sau mažumėlę atsipalaiduoti. Kiek daug galima sužinoti iš šios įdomios tautos! Žinoma, jie primityvūs, tikri laukiniai, tačiau lig šiolei tvirtai susieti su

gyva galybe, apie kurią labiau civilizuojuose pasaulio kraštuose žinoma tik iš pasakojimų.

- Štai, - pasakė *bokoras*. Jis nutraukė nuo peties krepšį ir nepasukdamas galvos ištiesė jį Harvudui. - Gali kol kas imtis pelenų ir romo... ten yra dar ledinukų. Dvasios negali atsispirti saldumynams.

Benjaminas paėmė krepšį, nusinešė jį prie griovio. Vyriškio šešėlis ištyso besiblaškančioje fakelo šviesoje ir nulingavo link palmių, augančių kitoje laukymės pusėje. Harvudas sustojo ant griovio krašto, numetė krepšį žemėn, pasilenkė, išėmė romo butelį, dantimis ištraukė kamštį ir, eidamas aplink griovį, laistė dirvą aromatingu gėrimu. Kai ratas užsidarė, butelyje dar teliūskavo maždaug stiklinė romo. Vyriškis vienu mauku išgėrė jį ir nusviedė butelį į brūzgyną. Po to išsitraukė pelenus bei maišelį su ledinukais ir pradėjo sauja barstyti. Sutrikęs, pagalvojo, jog dabar jis panašus į artoją, kuris ką tik patręšė dirvą ir sėja grūdus.

Kai nuo trobelės pusės pasigirdo metalo džeržgesys, jis atsisuko ir pamatė *bokorą* sunkiai stumiantį karutį, kuriame gulėjo du

apsvaiginti indėnai. Reginys sukėlė Benjaminui prieštarigus jausmus: siaubo ir tuo pat metu - vilties. Akimirką jis pamanė, jog gerai būtų naudoti ne žmogaus, o avino kraują. Juk Odisėjo laikais būtent taip ir buvo! Tačiau Harvudas sukando dantis ir kantriai padėjo juodaodžiui burtininkui paguldyti kūnus ant žemės taip, kad galvos būtų nukarusios nuo griovio krašto.

Bokoras, laikydamas rankoje trumpą aštrų peilį, ištiesė jį vienerankiui:

- Nori pamėginti?

Harvudas papurtė galvą ir kimiai ištarė:

- Pats viską daryk.

Vyriškis nusisuko, įsmeigė akis į fakelą, kuris liepsnojo vis ryškiau, svaitydamas po žemę kibirkštis. Juodaodis atsitūpė šalia aukų... Ir kai po keleto minučių pasigirdo kriokimas, o ant brezento plūstelėjo kraujas, Benjaminas nevalingai užsimerkė.

- O dabar žodžiai, - iškvėpė burtininkas ir pradėjo rečitatyvą kažkokia maišyta prancūzų, karibų indėnų ir negrų mandongo kalba, o baltaodis žmogus, vis dar negalėdamas atitraukti akių, pritardamas jam, prabilo se-

novės hebrajų kalba.

Rečitatyvas skambėjo vis garsiau, tarsi mėgindamas užgožti iš džiunglių sklindančius naujus garsus: tylų juoką, kūkčiojimą, paslaptinę šnaresį tarp medžių šakų, keistą girgždėjimą... tarsi dvi gyvatės trintųsi odomis viena į kitą.

Ir štai staiga dviejų vyrų balsai susiliejo - jie jau skambėjo unisonu, nors žodžiai, kaip ir anksčiau, buvo tariami skirtingomis kalbomis. Harvudas apstulbo (nors kažko panašaus jis ir tikėjosi), pasijuto tarsi drugio krečiamas. Koks neįtikėtinas, vertas tikros pagarbos sutapimas! Aštrų išlaistyto romo bei aitrų kraujo kvapą staiga nustelbė naujas kvapas - jį skleidė įkaitintas metalas. Tai buvo magijos kvapas, kur kas stipresnis, negu Harvudas juto kada nors anksčiau...

Ir kažkaip išsyk atėjo suvokimas, kad jiedu čia nebe vieni - visa laukymė buvo užtvindyta žmonių siluetaų. Ir nors fakelo šviesa perskrodė juos, tačiau ji pastebimai blanko. Ir visos šitos belytės būtybės spietėsi prie griovio, graudžiai kažką šnabždėdamos panašia į paukščių kalba. Harvudas ir *bokoras*

tuo pat metu nutilo.

Pasirodė ir kitokios labai keistos būtybės. Jos sustojo prie nematomos, burtininko pažymėtos ribos ir kaišiojo galvas iš už medžių kamienų. Dar kitos sėdėjo ant šakų. Benjaminas pastebėjo veršiuką su liepsnojančiomis akiduobėmis, po to violetinės spalvos galvą, pakibusią ore. Buvo keletas būtybių, kurios labiau priminė vabzdžius nei žmones. Jei magiško perimetro viduje esančios šmėklos nesiliovė erzeliavusios, tai sustojusios prie nubrėžtos ribos kažkodėl tylėjo.

Burtininkas įnirtingais peilio mostais išvairkė prie griovio susibūrusias šmėklas.

- Paskubėk! - išstenojo jis. - Greitai ieškok to, kuris tau reikalingas!

Harvudas žengė link griovio krašto, įdėmiai apžiūrinėdamas vaiduokliškus siluetus. Perverti jo žvilgsnio, kai kurie siluetai darėsi ryškesni - jie priminė kiaušinio baltymą, išpiltą į verdantį vandenį.

"Benjaminai! - pašaukė jį kažkas girgždančiu balsu, nustelbdamas visuotinį klegesį....